

heder, som jeg ikke føler mig tiltalt af, men jeg synes, at det Hovedprincip, han har givet Udtryk i det, er i høj Grad tiltalende. Jeg vilde ønske, at Spørgsmaalet maatte blive løst paa den Maade, saa vi kunde naa til, at det var Sandhed, naar vi sagde, at alle Mænd og Kvinder havde virkelig lige Stemmeret, idet de har Sikkerhed for, at deres Stemme betyder noget paa Valgdagen.

Men skal Forslaget føres frem til at blive Lov, maa alle de grundlovsreformvenlige Partier vise ubrødelig Respekt for Valgdagen den 20. Maj. Der er sagt, at Interessen laa ikke hos Socialdemokraterne, men hos Højre, det var Højre, der var bestemmende for, hvordan Forhandlingen om denne Sag vilde forme sig. Jeg tror ikke, denne Opfattelse er fuldt korrekt. Nej, det Parti, som samler al Interessen, det, der staar som den Magtfaktor, der kan blive bestemmende for, om Forfatningssagen skal løses, det er Partiet Venstre. Saafremt Venstre og alle dets Medlemmer her i Tinget og i Landstinget viser ubrødelig Respekt for Valgdagen den 20. Maj, saafremt de samles om det Forslag, deres egen Regering fremsatte i Fjor den 23. Oktober, tror jeg ikke, der er nogen Magt, der kan standse Forslagets sejrige Gang gennem Rigsdagen i denne Samling. Det fremgik klart af Højres Optræden i Landstinget, den Gang Forslaget blev fremsat, at Højre var i høj Grad uskikket til at optage en Kamp med Folketinget. Det viste sig ogsaa ved de Taler, der blev holdt i Aftes paa et politisk Møde af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) og Landstingsmand, Lensgreve Holstein-Holsteinborg. De Toner, der lød fra disse to Herrer, var ikke af den Art, at de kunde imponere ved at give Indtryk af, at Højre var et kampdygtigt Parti, et Parti, som kunde have Betingelser for at sætte sig imod en Forfatningsreforms Gennemførelse. Nej, Højre gjorde sikkert klogt i at høre op med at bekæmpe den lige og almindelige Valgret. Det er nu en Gang umuligt at tvinge Udviklingen tilbage, og Højre vilde sikkert gøre klogt i at basere sin Politik paa den Tilslutning, det kan vinde i Kraft af den lige og almindelige Valgret. Hørup sagde i sin Tid til Højre i Studenterforeningen, at den konservative Aand i Danmark var mægtig, og jeg tror, det Ord staar ved Magt endnu. Men Betingelsen for at Højre kan komme i Forbindelse med alle konservative Kræfter i vort Land, er, at det nøjes med at føre sin Politik paa den

lige og almindelige Valgret. Den Politik, det hidtil har ført, har været i høj Grad skadelig for Partiet, fordi det altid har haft den privilegerede Valgret at falde tilbage paa og derved har det afskaaret sig fra Tilgang fra Kredse, hvor det sikkert havde Betingelser for at vinde Tilgang.

Naar vi staar overfor denne vigtige Sags Afgørelse, vil jeg endnu en Gang meget indtrængende bede Partiet Venstre om at følge den gode retlinede Venstre-tale, som dets Ordfører holdt, da han aabnede Finanslovens første Behandling her i Tinget. Gør det det, er vi sikre paa, at Sagen kan blive ført igennem, og saa er Venstre tillige sikker paa, at det indskriver sit Navn i vor politiske Historie paa en saadan Maade, at Partiet svarer til sit Navn. Faar vi ikke denne Forfatningsreform gennemført i denne Samling, er Skylden ikke det radikales Venstres og ikke Socialdemokraternes, og den kan heller ikke blive Højres, thi det er ikke stærkt nok til at sætte sig imod. Nej, Ansvarret ligger hos Partiet Venstre, og viser det den tilstrækkelige Respekt for Valgdagen af 20. Maj, er vi sikre paa at sejre, sikre paa, at Aaret 1914 vil bringe os den politiske Ligeret, vi tabte i 1866.

Jensen-Sønderup: Der er vel næsten ikke den Taler, som ikke har været inde paa Spørgsmaalet om at give Landpostbudene de 15 pCt.s Tillæg, som ogsaa i Fjor spillede en Rolle under Forhandlingerne, og jeg tror, at alle har udtalt deres Tilfredshed med Forslaget, omend maa-ske en enkelt eller et Par enkelte har reserveret sig lidt. Ogsaa jeg vil være med til at give Landpostbudene dette Tillæg, men samtidig ønsker jeg at sige, at jeg ser i dette Forslag et Vidnesbyrd om de Vanskeligheder, et Oppositionsparti bereder sig, naar det bliver Regeringsparti, ved at stille Forslag, saa længe det er Opposition. Det er ikke noget ringe Beløb, det her drejer sig om. Hvis vi tæller det hele sammen, kommer vi op til 468,000 Kr.; deri er ganske vist indbefattet de 100,000 Kr., vi allerede gav i Fjor til de Landpostbude, som havde de længste Router. Jeg forvarer mig endnu en Gang imod, at jeg ikke skulde ville være med til at give Landpostbudene dette Tillæg; er det først foreslaaet, bør det efter min Opfattelse ogsaa gives, thi vi skal ikke berede de vedkommende en Skuffelse. De, som har stillet Forslaget, skal have det fulde Ansvar for det. Men det maa vel erindres, at denne halve Million ikke i mindste